

KINH KIM SẮC ĐỒNG TỬ NHÂN DUYÊN

QUYỂN 2

Về sau, Đồng tử Kim Sắc thường đến gần gũi với các Sa-môn, Bà-la-môn có trí tuệ để nghe họ thuyết giảng, lãnh thọ chánh pháp vi diệu giải thoát, hoặc là tự mình ghi chép kinh điển và làm nhiều việc Phật sự.

Thương chủ Nhật Chiêu có một khu vườn lớn ở ngoài thành Vương xá, nước chảy trong veo, hoa trái sum suê xanh tốt. Đồng tử Kim Sắc ngày ngày đến vui chơi, nghỉ ngơi ở đó, hoặc cũng làm nơi đọc tụng kinh điển.

Khi ấy, trong thành Vương xá có một kỹ nữ tên là Ca-thi Tôn-na-lợi, tuổi trẻ xinh đẹp, mọi người đều mến mộ.

Bấy giờ, có đại thần Dũng Lệ, ở nước của vua A-xà-thế, rất được nhà vua yêu mến trọng dụng. Ông ta rất mến người kỹ nữ xinh đẹp này, ngày ngày thường mời đến khu vườn của mình để vui thú đùa giỡn.

Vào một bữa nọ, cô Ca-thi Tôn-na-lợi trang điểm thật xinh đẹp, ra khỏi thành Vương xá để đến khu vườn của đại thần Dũng Lệ. Vừa mới ra đường, cô ta thấy Đồng tử Kim Sắc cũng đi ra ngoài thành Vương xá để đến khu vườn của thương chủ Nhật Chiêu, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, thân lại có ánh sáng màu vàng rực rỡ, lại có áo màu vàng rờn mặc sẵn trên thân, nhìn rất vừa ý nên mọi người đều thích ngắm. Thấy rồi, cô kỹ nữ kia suy nghĩ: “Lạ thật! Tướng mạo sao mà đẹp như thế. Lại thật! Lại có ánh sáng rực rỡ đầy oai lực không ai sánh bằng.” Nghĩ xong, cô ta mặc sức nhìn ngắm, rồi lại suy nghĩ tiếp: “Đời này, cô nào có đủ phước đức mới được Đồng tử này làm chồng. Cô nào ít phước đức, khó được cùng bậc trượng phu kia vui thú với nhau. Bây giờ biết làm sao đây! Ta muốn kết duyên với Đồng tử, có trở ngại gì không? Vì sao? Vì trong các người đàn ông, chỉ có Đồng tử này là khôi ngô tuấn tú nhất. Bây giờ lòng ta rất

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thương mến, phải làm cách nào để ta được gần gũi.” Ngay khi ấy, cô ta liền đến trước mặt Đồng tử, chú ý xem kỹ, rồi lại suy nghĩ tiếp: “Thân thể của Đồng tử này trang nghiêm, đầy đủ oai đức lớn, xả bỏ tà dục ô nhiễm ở thế gian, hướng đến Niết-bàn, chánh đạo chân thật. Dẫu ta có thương mến, người kia cũng không chấp nhận. Bây giờ ta không sợ bị xấu hổ, không đến khu vườn của đại thần Dũng Lệ nữa, mà nên đi theo đến chỗ anh ta ở.” Nghĩ rồi, cô ta liền âm thầm đi theo sau Đồng tử.

Biết việc này, Đồng tử vội vàng đi nhanh vào trong vườn, sai người giữ vườn đóng chặt cửa. Lúc ấy, nàng kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi ở ngoài cửa nói:

–Này Đồng tử! Vì lẽ gì mà chàng đóng cửa vườn. Thiếp đến đây vì chàng, sao lại cố chấp không để cho thiếp được chiêm ngưỡng, việc đó không nên.

Đồng tử im lặng không đáp.

Nàng kỹ nữ kia lại suy nghĩ: “Hôm nay, Đồng tử không ra là vì hai việc: Hoàn toàn không bị các dục lạc ở thế gian làm ô nhiễm, hoặc là bị ma quỷ nhập. Đối với tất cả những thứ như tướng mạo, nhan sắc, lời nói của ta đều không làm cho chàng chú ý. Nhưng bây giờ thì các cửa đã đóng kín, dẫu ta có tìm mưu kế hay bày ra đủ cách, cuối cùng cũng chỉ làm cho Đồng tử thêm ngăn chặn thôi.” Lúc này, ta chớ để cho những người hầu của Đồng tử biết, sáng sớm sẽ đi đến khu vườn trước, đứng ẩn nấp, Đồng tử ất đến sau, lúc ấy ta có thể được gần gũi chàng.

Cô kỹ nữ suy nghĩ vậy rồi, liền trở về thành. Thế là ngày hôm ấy, cô kỹ nữ không đi đến khu vườn của đại thần Dũng Lệ. Cũng ngày hôm ấy, đại thần Dũng Lệ ở trong khu vườn suốt ngày dạo chơi, ngắm cảnh đến chiều tối, không thấy nàng kỹ nữ đến. Trông đợi đã lâu, về lại trong thành, Dũng Lệ liền sai người đến nhà cô kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi.

Người hầu đến nơi bảo:

–Này cô kỹ nữ! Vì sao hôm nay không đến khu vườn của đại thần Dũng Lệ?

Người kỹ nữ tìm cách đáp khéo léo:

–Ông có thể giúp tôi thưa với đại quan, hôm nay, tôi bị trúng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

gió chóng mặt, đau nhức đầu mắt, do đó không thể đến khu vườn được.

Người hầu nhận lời rồi chưa về kịp để trình lên. Người ở gần đấy lên nói với đại thần:

–Ngày hôm ấy, cô kỹ nữ kia đâu có bệnh gì. Chỉ vì cô ta đi đến khu vườn của Đồng tử Kim Sắc kia để dạo chơi, thế nên không tới khu vườn của đại thần được.

Khi nghe lời nói này, đại thần Dũng Lệ giận dữ, liền suy nghĩ: “Nếu nàng kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi kết thân với Đồng tử Kim Sắc kia thì thật là bất lợi cho ta.” Do đó giận dữ càng khắc sâu trong lòng: “Ở đời đã nói người nữ là oan trái số một mà.”

Khi ấy, đại thần bị lửa sân giận đốt cháy tim gan, rất bực tức, trần trọc suốt đêm, nên mới sáng sớm đã kêu người hầu vào báo:

–Người hãy cầm kiếm đi theo ta, ra khỏi thành Vương xá, đến khu vườn của thương chủ Nhật Chiếu, ta có chút việc cần phải làm ngay.

Người hầu đáp:

–Con xin vâng lời.

Khi ấy, người hầu cầm kiếm đi theo đại thần Dũng Lệ, ra khỏi thành Vương xá, đến khu vườn của thương chủ Nhật Chiếu. Lúc ấy, nàng kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi trang điểm lộng lẫy cũng ra ngoài thành Vương xá, đến khu vườn của thương chủ Nhật Chiếu, cứ thế đi vào. Bỗng nhiên, nàng kỹ nữ thấy đại thần Dũng Lệ cũng có ở trong khu vườn, nên kinh sợ không biết trốn chỗ nào, mới tự nghĩ: “Hôm nay đối với ta, đại thần Dũng Lệ nhất định sẽ làm việc rất ác và bất lợi.”

Thấy nàng kỹ nữ rồi, đại thần Dũng Lệ bị ngọn lửa sân giận đốt cháy tim gan, hiện ra các tướng cau mặt, nhíu mày và bước nhanh tới, nắm nàng kỹ nữ lôi đi, làm cho tóc tai rối bù, mặt úp sát đất, lớn tiếng bảo nàng kỹ nữ:

–Hôm nay, người đến đây cùng Đồng tử Kim Sắc chắc chắn có hẹn nhau rồi, lại nói dối với ta là bị trúng gió xây xẩm mặt mày. Hay cho nàng, khéo dùng phương kế mà lừa dối nhau, sự việc đến thế này, oán cừu đâu thể bỏ qua. Tin cho nàng biết, hôm nay mạng nàng khó bảo toàn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Khi nghe lời nói này, nàng kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi rất kinh sợ chột nghĩ: “Ta tự chuốc lấy sự phiền khổ này, chắc khó bảo toàn được tánh mạng.” Trong lòng rất đau đớn, than khóc, đứng dậy đến trước đại thần lễ bái dưới chân, năn nỉ van xin:

–Thưa đại quan! Xin đại quan thương xót mà tha cho tôi được sống, thân người nữ sinh nhiều tội lỗi. Từ nay về sau tôi không dám làm nữa, cho đến suốt đời nguyện làm nô tỳ. Xin Nhân giả thương xót, bớt sân giận mà tha thứ cho tôi.

Khi ấy, vị đại thần tuy đã nghe lời van xin thảm thiết, nhưng tâm bị ngọn lửa giận dữ thiêu đốt che lấp nên không tha được, liền bảo người hầu:

–Người hãy cầm kiếm chặt đứt đầu kỹ nữ này vứt xuống đất.

Khi nghe đại thần nói lời hung ác này, người hầu phát run sợ, bèn suy nghĩ: “Khổ thay, người này si mê, không có tâm thương xót, rất say đắm nàng kỹ nữ, nhưng sao chỉ trong một lúc, vì một lỗi nhỏ mà muốn giết hại mạng sống. Khổ thay, hiện nay, ta đang sống nhờ vào người này, thật đáng kinh sợ giống như rắn độc. Tại sao ta nương dựa vào người đê hèn này để phải rơi vào các đường hiểm nạn? Chẳng lẽ hôm nay ta đến chỗ chết rồi sao? Hoặc là ta nên nói rõ ý của mình, nếu lúc ta nói rõ, biết đâu người ấy có thể ngừng việc tội lỗi, biết việc ấy là bất chính sẽ bỏ tâm giết hại, khi thấy người kỹ nữ này run sợ, đau khổ, khóc lóc van xin thảm thiết.” Suy nghĩ rồi, ông ta liền đến trước đại thần Dũng Lệ chấp tay, thưa:

–Thưa đại quan, xin ông bớt giận, thương xót tha cho, đừng bảo con làm việc bất nghĩa này, đừng bảo con làm kẻ đồ tể giết người, đừng bảo con phải hung tợn để gây nghiệp sát sinh, chủ con là người nhân từ, xin cứu độ cho. Hướng chi người nữ ấy dung mạo xinh đẹp, mọi người đều thích nhìn, trong thành Vương xá từ lâu đã là chỗ dừng nghỉ của những người ở nơi khác đến, họ thấy làm sao không mến mộ. Lại nữa, người nữ này được tất cả mọi người thương mến nghĩ đến. Vì sao chủ con thông minh, có trí tuệ, lại giận dữ đối với một người nữ đã được tất cả mọi người đều thương mến? Xin đại quan đừng gây nhân ác sẽ thoát khỏi nghiệp sát sinh rất nặng trong hai đời, không nên cố chấp mà giết hại người kia, chớ để thân con phải tự thiêu đốt vì tạo việc ác.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa, người nữ này đang tuổi trẻ đẹp, được mọi người thương mến, nay ở trước mặt đại quan chịu đau khổ giày vò, dùng lời tha thiết để khẩn cầu van xin. Nghe cô ấy nói con rất xúc động, nghe lời nói hung ác của đại quan muốn giết cô ta, con càng thêm run sợ. Cho đến những người hung ác ở nơi biên giới xa còn không giết hại mạng người huống hồ là ông mà giết người hay sao? Giả sử tất cả loài súc sinh, gặp lúc nguy khốn ta còn khởi tâm thương xót, huống chi cùng là loài người mà sinh tâm giết hại.

Khi ấy, người hầu bèn nói kệ ngợi khen:

*Lời ông nói thật không hợp ý
Con không muốn nghe lời nói ấy
Huống là bảo con phải làm theo
Xin ông bỏ hành động ác này.*

Mặc dù đã nghe lời nói như thế, nhưng vì sân giận nên đại thần Dũng Lệ vẫn cố chấp không xả bỏ được, tâm ý không còn như bình thường, càng tăng thêm sân giận, biểu hiện các tướng hung ác, lớn tiếng bảo người hầu:

–Chao ôi, nhà người đối với người kỹ nữ này cũng rất thương mến nên ra sức bảo vệ, chống lại lệnh của ta, theo ngăn cản ta, không muốn giết người ấy. Người vâng lời ta giết là tốt, nếu không giết thì bây giờ mạng người cũng khó bảo toàn.

Lúc ấy, người hầu thấy chủ của mình chẳng nghe lời can ngăn và rất ác độc, nên suy nghĩ: “Khổ thay, hôm nay ta đi vào chỗ nguy hiểm rồi. Nếu ta không vâng lời giết thì ông ta chắc chắn sẽ hại ta. Vì sao? Vì ông ta rất thương mến người kỹ nữ mà còn cố giết, huống gì là đối với ta mà không giết chẳng? Còn nếu ta vâng lệnh vung kiếm giết người nữ hiền thiện này thì sao gọi là trượng phu. Ta thà chịu nát thân mạng dưới bất cứ hình phạt nào, chắc chắn không thể giết hại cô ta.” Sau đó, người hầu xoay qua tìm cách khác, liền suy nghĩ: “Ta nên cầm kiếm chạy trốn, ắt có thể bảo vệ được mạng mình và mạng cô ấy.” Suy nghĩ rồi, người hầu liền cầm kiếm chạy thật nhanh trốn ra khỏi khu vườn.

Khi đó, đại thần Dũng Lệ cũng chạy theo sau, ra đến bên cửa.

Bấy giờ, người kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi sức lực đã suy yếu,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

mạng sống không còn bao lâu, không thể đi nổi, nhưng cũng muốn chạy chốn. Nghĩ rồi, liền gắng sức đi mau đến bờ tường, tường cao nên không thể vượt qua. Vừa lúc đó đại thần quay vào, người kỹ nữ liền chạy trốn trong bụi hoa A-đề-mục-đa-ca.

Đại thần không thấy, liền tìm kiếm khắp nơi, mới thấy cô ta núp ở bụi cây, bên cạnh bức tường cao. Khi ấy, dưới bức tường có một con rắn độc nằm sẵn trong hang, từ đó bò ra cắn vào chân bên phải cô gái làm cho bị thương. Thấy cô ta rồi, đại thần liền chạy nhanh đến. Bấy giờ cô ta suy nghĩ: “Đại thần này đến là để sát hại ta.”

Lúc này cô ta chỉ còn chờ chết. Sau đó không lâu, cô ta biết mình đã bị rắn cắn.

Khi ấy, thấy được người nữ, đại thần càng thêm tức giận, không còn chút thương xót, bước tới trước kéo lê cô ta, giẫm đạp trên đầu tóc làm cho thân thể cô gái càng thêm khốn cùng.

Than ôi! Cô ta chịu sự hành hạ tàn ác, nên sức lực cạn kiệt, ngã lăn ra đất. Thấy cô gái ngã lăn dưới đất, đại thần suy nghĩ: “Cô này đã chết rồi, ta nên quay về.” Nhưng còn lo người khác lên nhìn thấy sự việc, nên đại thần phải nhảy qua bờ tường để trở vào thành.

Bấy giờ, trong thành Vương xá, có các quan đi tuần tra kiểm soát khắp nơi, trên đường đi đến khu vườn của thương chủ Nhật Chiêu, thấy Đồng tử Kim Sắc ra khỏi thành Vương xá cũng đi vào khu vườn ấy, các quan vừa tới nơi, thấy ngay kỹ nữ Ca-thi Tôn-na-lợi nằm dưới đất. Thấy rồi, các quan tỏ ra thương xót, mới cùng nhau đến xem xét kỹ và suy nghĩ: “Người nào độc ác, không có tâm thương xót, không sợ nghiệp tội quả báo ở đời sau, kết oán kết thù gì mà giết hại mạng người. Khổ thay, người gì mà tâm ý độc ác, đối với người nữ sao không thương mà phải giết hại.”

Các quan đi xem xét kỹ khắp trong vườn, không thấy có sự việc gì, các quan lại suy nghĩ: “Cô gái này tướng mạo xinh đẹp, tiếng đồn khắp nơi, vì sao đến nỗi bị chết ở đây? Những kẻ xấu nào gây ra việc ác này, sự việc mờ ám chỉ có trời mới tỏ. Chúng ta không làm rõ nguyên do này cũng thật có lỗi.” Khi ấy các quan rất lo buồn, phân vân nghĩ ngợi. Các quan lại trở vào trong vườn lần nữa, cố xem xét kỹ mong tìm ra manh mối, nhưng cũng chỉ thấy các

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

sự việc như trước, thấy cô ta vẫn nằm ngay dưới đất. Có phải nghiệp lực quả báo đời trước của Đồng tử Kim Sắc chưa hết, chớ vì sao cô ta lại chết ở đây.

Lúc này, các quan đi tuần cùng bàn với nhau:

–Không biết người nào giết cô gái này? Chúng ta dạo khắp trong vườn đã ba lần, xem xét rất kỹ, không có hiện trạng gì khác, chỉ thấy Đồng tử Kim Sắc.

Các quan liền gọi Đồng tử đến, hỏi:

–Kẻ nào giết cô gái này?

Đồng tử đáp:

–Xin các quan xét rõ việc ấy, tôi tuy thấy vậy, nhưng thật không biết ai đã giết cô gái này.

□